

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 73/2016
19.04.2016.године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Гордане Ајншпилер Поповић и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у спору по тужби тужиоца-противтуженог Ј.и. и к.б. АД у стечају, кога заступа пуномоћник Р.В., адвокат из Б., против туженог-противтужиоца И.б. АД из Б. у ликвидацију, кога заступа пуномоћник В.Н., адвокат из Б., ради утврђења по тужби и ради дуга по противтужби, одлучујући о ревизији тужиоца-противтуженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 1024/15 од 17.09.2015.године, у седници већа одржаној дана 19.04.2016.године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца-противтуженог Ј.и. и к.б. АД у стечају из Б. изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 1024/15 од 17.09.2015.године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П бр. 903/10 од 14.05.2014.године, у ставу првом изреке дозвољено је објективно преиначење тужбе. Ставом другим изреке, дозвољено је објективно преиначење противтужбе. Ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев за раскид уговора о купопродаји пословних просторија у анексу објекта ... између објекта ...-... и зграде ... – ... број ... у Б. изграђеној на кп.бр. ... КО ..., укупне површине 684,30 м2 који је закључен дана 01.04.1994.године између Ј.и. и к.б. ДД Б. као продавца и И.б. АД Б. као и да суд обавезе туженог-противтужиоца да се са свим лицима и стварима исели из предметне непокретности и преда је у посед тужиоцу. Ставом четвртим изреке одбијен је противтужбени захтев за обавезивање тужиоца-противтуженог а туженом-противтужиоцу на име неоснованог обогаћења исплати износ од 16.209.915,25 динара са законском затезном каматом од 01.09.2000.године па до исплате. Ставом петим изреке конставовано је повлачење противтужбе у делу за исплату новчаних износа ближе наведених у овом ставу изреке. Ставом шестим изреке одбијен је приговор литиспенденције изјављен од стране противтуженог. Ставом седмим изреке одбијен је предлог тужиоца-противтуженог за одређивање привремене мере. Ставом осмим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Привредни апелациони суд је побијаном пресудом Пж бр. 1024/15 од 17.09.2015.године одбио жалбе странака као неосноване и потврдио првостепену

пресуду Привредног суда у Београду исправљену решењем од 18.03.2015.године у ставовима трећем, четвртом, седмом и осмом изреке.

Против другостепене пресуде тужилац-противтужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, побијајући је у делу одбијеног тужбнеог захтева и одлуке о трошковима поступка. Ревизија је заснована на одредби члана 404. ЗПП, како би се размотрила правна питања од општег интереса, обзиром да је тужилац-противтужени у статусу стечаја, а да је његов највећи поверилац Република Србија, те да би се заштитили њени интереси и интереси осталих поверилаца.

Привредни апелациони суд решењем Пж бр. 1024/15 од 19.02.2016.године није предложио Врховном касационом суду одлучивање о изјављеној ревизији тужиоца-противтуженог у смислу члана 395. ЗПП.

Одредбом члана 395. ЗПП („Службени гласник РС“ 125/04 и 111/09) који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11) осим у погледу ревизијског цензуса који је прописан одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 55/14) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом по одредбама члана 394. овог закона, када је по оцени апелационог суда о допуштености ове ревизије потребно да се размотре правна питања од општег интереса, уједначи судска пракса или када је потребно ново тумачење права.

Нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца-противтуженог као изузетно дозвољеној ревизији по одредби члана 395. релевантног ЗПП, јер Привредни апелациони суд није предложио Врховном касационом суду одлучивање о изјављеној ревизији у смислу члана 395. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије и применом одредбе члана 401. став 2. тачка 5. у вези са чланом 486. релевантног ЗПП и одредбе члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 55/14) и одлучио да ревизија тужиоца-противтуженог није дозвољена.

Тужба је у предметном спору поднета 21.02.2000.године, са захтевом за раскид уговора о купопродаји непокретности и захтевом за исељење и предају исте тужиоцу. Поднеском од 07.07.2008.године, тужба је преиначена захтевом за утврђење да је раскинут уговор о купопродаји непокретности, као и захтевом за исељење и предају непокретности, а у тужби означена вредност предмета спора на износ од 2.600.000,00 динара, што на тај дан представља динарску противвредност 32.990,73 евра што је и вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде, обзиром да је тужбени захтев у целисти одбијен. Трошкови поступка сагласно члану 29. ЗПП, обзиром да су споредно тражење нису релевантни за утврђивање вредности предмета спора ревизијом побијане одлуке.

Одредбом члана 486. релевантног ЗПП која је у погледу висине цензуса измењена одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП прописано је да ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 100.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Како је у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде испод законом прописаног ревизијског цензуса, ревизија тужиоца-противтужено није дозвољена.

На основу изложеног и члана 404. релевантног ЗПП, Врховни касациони суд је ревизију тужиоца-противтуженог одбацио као недозвољену.

**Председник већа-судија,
Бранко Станић,с.р.**